

LONELY LADY

Ένα δέντρο μεγαλώνει
στό Μπρούκλιν
κι ένας Φοίνικας
πίσω απ' τὰ κλειστά παράθυρα
τῆς Μεσογειου
καί τίς γρίλιες
τοῦ δωματίου μου
στήν ὁδὸ Κλεισθένους
ἓνας θαμπὸς ἥλιος
ἰωδίου
διαφεύγει πάνω ἀπὸ νεκροταφεῖα
κιονοκράνων
ρωμαϊκά ἀγάλματα
νεοκλασικὲς κόρες
πίδακες
συντριβάνια
μικροὺς ἐρωτιδεῖς
στή Savana
πού ἀπλώνεται μέσ στή ψυχὴ μου
σέ βάθος καί σέ πλάτος
περίοδος ξηρασίας
τίποτα δέν κιτρινίζει
στ' ἀναρριχητικά
μόνον οἱ
καμπύλες τῆς
ἀναδεύουνε ὀλόγυμνες σάν
τὰ βουνά
ἀνάμεσα ἀπ' τὴν τροπικὴ ὀμίχλη
τῶν ὀνειρῶν μου
πού ξεσηκώνεται
κόνδορες φτεροκοπᾶνε
ἔξω ἀπ' τὰ παράθυρα
καί τίς νύχτες ἢ φωνὴ τῆς
ἀκούγεται ἀπ' τὰ διπλανὰ
θερινὰ σινεμά
καθὼς τὰ ἐγχρωμα
φωτοδιαγράμματα
ξεχύνονται
μαζὶ μέ τοὺς νάρδους τῆς νύχτας
πέρα ἀπ' τοὺς λόφους
καί τὰ ρωμαϊκά χαλάσματα
ἓνας ἰέρακας
πετάει
κόβει κύκλους
πάνω ἀπ' τὸν παγωμένο

